

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3306/2019. (XI. 18.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.II.37.844/2017/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] A Karsai Dániel Ügyvédi Iroda által képviselt indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § szerinti alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.II.37.844/2017/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. A panasz a támadott bírói döntést az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével tartotta ellentétesnek.
- [2] 1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben előterjesztett beadvány, valamint a bíróságok által megállapított tényállás és az ügyben hozott határozatok alapján az alábbiak szerint összegezhető.
- [3] 1.1. Az indítványozó képviselőjében egy betéti társaság praxisjogot vásárolt adás-vétel útján, majd az indítványozó megszerezte a területi ellátási kötelezettséggel rendelkező gyermek háziorvosi praxis működtetési jogát (a továbbiakban: praxisengedély) is. Az alapellátásról való gondoskodás mint kötelező önkormányzati feladat átadása a társaság részére az önkormányzat és a társaság által megkötött feladat-ellátási szerződés keretében megtörtént. A társaság egészségügyi szolgáltató tevékenységén belül a gyermek háziorvosi körzet orvosi teendőinek ellátását személyesen az indítványozó végezte. A feladat-ellátási szerződést a felek 2006. május 1-től 2011. december 31-ig terjedő határozott időre, 5 évre kötötték. A határozott idő lejártára, így a szerződés megszűnésére figyelemmel az önkormányzat kezdeményezte egy 2012-től hatályos feladat-ellátási szerződés megkötését. A megállapodás tervezetét a társasághoz eljuttatta, amely annak több pontjával nem értett egyet, módosítási indítványait viszont az önkormányzat nem fogadta el, ezért a megállapodás a felek között nem jött létre. Feladat-ellátási szerződés hiányában a társaság egészségügyi szolgáltatás nyújtására jogosító praxisengedélyét az illetékes hatóság visszavonta, amely döntés az ügyben eljáró bíróság ítélete alapján 2013. júniusában jogerőssé vált, majd a felülvizsgálati eljárásban meghozott ítéletével a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az elsőfokú hatóság „tekintettel a fennálló ténybeli és jogi helyzetre, a feladat-ellátási szerződés megújrakötését folyamatosan ösztönözte”, azonban szerződéskötésre a felek között nem került sor.
- [4] 1.2. Ezt követően 2013. októberében az elsőfokú hatóság az indítványozó praxisengedélyét is visszavonta. A közigazgatási határozat tekintetében lefolytatott bírósági eljárások eredményeként az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezte jogerős ítéletét a Kúria 2016-ban hozott ítéletével hatályában fenntartotta, ezért az ügyben új eljárás indult. Az elsőfokú hatóság 2016. augusztusában kelt határozatával a „praxisjogot” visszavonta. Kifejtette, hogy a praxisjog gyakorlásának szükségszerű feltétele a vonatkozó törvény alapján a területi ellátási kötelezettség, kötelező önkormányzati feladat pedig feladat-ellátási szerződésben ruházható át. Ilyen szerződés hiányában ellátási kötelezettség nincs, ezért az indítványozó „praxisengedéllyel” nem rendelkezhet. A másodfokú hatóság az elsőfokú döntést lényegében helyben hagyta azzal, hogy az elsőfokú határozat pontosításával nem magát a praxisjogot, hanem csak az adott körzet működtetési jogát, azaz a praxisengedélyt vonta vissza.
- [5] Az elsőfokú bíróság a másodfokú közigazgatási határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte. Ítéletének indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy különbséget kell tenni a praxisengedély és a praxisjog között. A praxisjog egy vagyoni értékű jog, ami adás-vételi szerződés útján megvásárolható és elidegeníthető. Ezzel szemben a praxisengedély egy olyan hatósági határozat, amely a praxisjog tulajdonosát

feljogosítja a praxisjog konkrét, meghatározott körzetben történő gyakorlására. „A másodfokú hatóság a praxisengedély visszavonásáról rendelkezett, mellyel a felperes praxisjogát nem vonta vissza, csak meghatározott körzetben való gyakorolhatóságát szüntette meg jogszabályi felhatalmazás alapján.” – állapította meg a bíróság. A bíróság ugyanakkor kifejtette, hogy a vonatkozó rendelkezések alapján a praxisengedély visszavonása a jogszabályi hivatkozás tekintetében téves, ezért megalapozatlan. A bíróság megítélése szerint – a praxisengedély kiadása, illetve visszavonása feltételeit rögzítő normahelyek összevetése alapján – a hatóság által felhívott rendelkezések nem a feladat-ellátási szerződés megszűnésének esetkörét szabályozzák, és ezeket a rendelkezéseket az indítványozó terhére történő kiterjesztő értelmezése a jogbiztonság követelményébe ütközik.

- [6] A bíróság álláspontja szerint a hatóság mindazonáltal helyesen utalt arra, hogy az egészségügyi alapellátás biztosítása önkormányzati kötelező feladat, amelyet feladat-ellátási szerződés keretében adhat át más, nem önkormányzati fenntartású egészségügyi szolgáltatónak. „Az önkormányzat diszkrecionális döntése, hogy az adott területre melyik orvossal köt feladat-ellátási szerződést. A feladat-ellátási szerződés képezi a praxisengedély gyakorolhatóságának alapját” – rögzíti az ítélet indokolása. Mindezek ellenére a bíróság úgy ítélte meg, hogy – miután álláspontja szerint a feladat-ellátási szerződés megszűnését a praxisengedély visszavonásának okaként a jogszabály nem szabályozza – a hatóság „jogszabályban meghatározott jogalap hiányában megalapozatlanul döntött a feladat-ellátási szerződés megszűnésére hivatkozással a praxisengedély visszavonásáról.”
- [7] 1.3. A másodfokú hatóság felülvizsgálati kérelme alapján eljárta Kúria a bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az indítványozó keresetét elutasította, mivel – álláspontja szerint – a bíróság a helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetésre jutott a közigazgatási határozatok jogszerűségére nézve. A Kúria elsőként azt rögzítette, hogy a perben nem volt vitatott, hogy az indítványozó nem rendelkezik az önkormányzattal kötött hatályos feladat-ellátási szerződéssel, mivel korábbi szerződése 2011. december 31-én megszűnt, és nem merült fel adat arra nézve, hogy a korábban szerződő felek ilyen szerződést kívánának egymással kötni. Ezt követően az ítélet megállapítja, hogy a praxisengedély kötelező visszavonásának eseteit rögzítő jogszabályhely valóban nem tartalmaz tételes felsorolást a visszavonás okairól, de visszautal a praxisengedély kiadásának feltételeit nevesítő rendelkezésre. A bíróság meglátása szerint az ügyben alapvető jelentőségű – jogértelmezési – kérdésként merül fel az, hogy miként kell a két jogszabályhelyet helyesen együttesen értelmezni.
- [8] A kúriai ítélet ezt követően behatóan és részletesen foglalkozik a vonatkozó jogszabályok tágabb, rendszertani értelmezésével, és meghatározza a praxisengedély jogi tartalmát. Ennek eredményeként rögzíti, hogy a „kötelező önkormányzati feladatiságból az következik, hogy az önálló orvosi tevékenység ellátása, a praxisjog gyakorlása, az ehhez szükséges praxisengedély területi ellátási kötelezettséggel társul, a területi ellátási kötelezettség kizárólag a feladat-ellátási szerződésből származóan illetheti meg az önálló orvosi tevékenységet végző személyt.” Ez alapján – folytatja az ítélet indokolása – a praxisengedély kiadásához igazolni kell minimum feltételként előszerződés csatolásával a feladatvállalás és -átengedés tényét, azaz a háziorvosi tevékenységhez szükséges, önkormányzattal kötött megállapodást.
- [9] Miután jelen ügyben az indítványozó ilyen önkormányzati megállapodással nem rendelkezett, ekként az önkormányzattól nem vett át kötelező önkormányzati feladatot, így egészségügyi ellátást az adott körzetben nem nyújthatott, tehát korábbi praxisengedélye tartalom nélkülivé vált. „A Kúria álláspontja szerint a helyes jogértelmezés szerint tehát a kérelmezőnek és az önkormányzatnak a feladat-ellátásról meg kell állapodnia és szerződést kell kötnie, mivel a jogbiztonság megköveteli, hogy egy szolgáltatónak a szolgáltatás nyújtásához előírt feltételekkel rendelkeznie kell a szolgáltatás nyújtása folyamán végig, annak egész időtartama alatt.” A Kúria megítélése szerint a bíróság tehát tévedett, amikor arra az álláspontra jutott, hogy a feladat-ellátási szerződés megszűnését mint a praxisengedély visszavonását megalapozó okok egyikét a jogszabály nem szabályozza, mivel „[a]hogy az engedély kiadásának feltétele a szerződés, úgy annak hiánya megalapozza az engedély visszavonását.” Végezetül a kúriai döntés rámutatott arra is, hogy a praxisengedély visszavonása az indítványozó praxisjogát nem vonta el, csak annak meghatározott körzetben való gyakorolhatóságát szüntette meg. A felülvizsgálati döntés összegzésként kimondja még, hogy a másodfokú hatóság határozata „törvényes, helyes jogszabály értelmezésen alapult, amely követte a világos jogalkotói akaratot”.

- [10] 2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő alkotmányjogi panaszát, amelyben a Kúria Kfv.II.37.844/2017/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel az – nézete szerint – sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [11] Az indítványozó a támadott kúriai döntés kapcsán a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmeként hivatkozik arra, hogy a Kúria annak ellenére folytatta le a felülvizsgálati eljárást, hogy a hatóság által előterjesztett felülvizsgálati kérelem nem felelt meg a vonatkozó törvényi kritériumoknak, ennek körében az nem jelölte meg a jogerős elsőfokú ítélet által megsértett jogszabályhelyeket, ezért a kérelmet hivatalból el kellett volna utasítani. A Kúria ítélete nem tartalmaz indokolást sem arra nézve, hogy fentiek ellenére miért folytatta le mégis az eljárást. Mindezek eredményeként az indítványozó véleménye szerint a Kúria a törvényben szabályozott hatásköri szabályokon önkényesen túlterjeszkedve folytatta le az eljárást anélkül, hogy ennek bármilyen indokát adta volna. A Kúria a kérelemhez kötöttség, így a kérelem keretei között történő felülvizsgálhatóság szabályát is megszegte az indítványozó nézete szerint akkor, amikor olyan jogszabályi hivatkozásokkal támasztotta alá az ítéletében foglaltakat, amelyekre a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél nem hivatkozott. Az indítványozó szerint a fentiek alapján „megállapítható, hogy a törvényes bírósághoz és a törvényes indokoláshoz való jogok sérelme fennállt Indítványozó vonatkozásában a Kúria eljárása során, azaz sérült Indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga.”
- [12] Az indítványozó a tulajdonhoz való joga sérelmének körében mindenekelőtt kifejti, hogy a praxisjog olyan vagyoni értékű jog, amit alkotmányos tulajdonvédelem illet meg, így a praxisjog jogosultját megilleti a praxissal való rendelkezés joga, illetve a tulajdonjog egyéb részjogosítványai, továbbá a praxisjog jogosultját a praxisjogától nem lehet megfosztani. Erre a tulajdonvédelemre azonban – az indítványozó véleménye szerint – „sajnos ebben az ügyben nem megfelelően került sor” azzal, hogy a Kúria az ügyben eljáró hatóságok érvelését tartotta törvényesnek, holott ezek – az indítványozó álláspontja szerint – összemosták a praxisengedély visszavonásának esetköreit és olyan indok alapján döntöttek a praxisengedély visszavonása mellett, amely nem szerepel a törvény taxatív felsorolásában. A Kúria ezért az indítványozó nézete szerint helytelen jogértelmezésével „jogellenesen fosztotta meg Indítványozót a praxisengedélyétől”, ilyen engedély hiányában maga a praxisjog kiüresedik, mivel az csak akkor gyakorolható, ha a jogosult rendelkezik praxisengedéllyel. Ezzel – az indítványozó felfogása szerint – a támadott ítélet lényegében praxisjogának a visszavonását eredményezte. Az indítványozó sérelmezi azt is, hogy a „Kúria az ítéletében nem hivatkozott semmilyen más alapjogra, illetve alkotmányos érdekre, amelyek alapján indokolhatónak látta az Indítványozótól visszavonni a praxisengedélyét (és *de facto* a praxisjogát). Így nem is igazolta a Kúria, hogy alkotmányosan szükséges lenne Indítványozó praxisjogának korlátozása.” Az indítványozó megítélése szerint a „szükségességi kérdések” vizsgálatának eredményeként az lett volna megállapítható, hogy „Indítványozó praxisjogának további gyakorlása nem veszélyeztette volna a körzet lakóinak közszolgáltatásokhoz való hozzáférését”, így nem is állhatta volna meg a helyét egy olyan érvelés, „ami szerint alkotmányos szükség állt volna fenn Indítványozó praxisengedélyének (és *de facto* praxisjogának) visszavonására.” Az indítványozó utal arra is, hogy az ügyben nem merült fel mások testi-lelki veszélyeztetésének a kérdése sem, hiszen korábban már „birtokolt” praxisengedélyt és orvosi működésének kapcsolatosan panasz nem merült fel. Álláspontját összegezve az indítványozó megállapítja, hogy „bár a Kúria ítéletében Indítványozó praxisengedélye visszavonásáról rendelkezett, e cselekménye azonban *de facto* a praxisjog teljesen jogszerűtlen, alkotmányos jogalapot nélkülöző, szükségtelen és aránytalan elvonását eredményezte, ami súlyosan sérti Indítványozó tulajdonhoz való jogát.”
- [13] 3. Az Alkotmánybíróságnak döntenie kellett az alkotmányjogi panasz befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben az indítványozó érintett, félként vett részt a bírósági eljárásban és a sérelmezett bírói döntést egyértelműen megjelölte [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont], indítványa továbbá kifejezett kérelmet tartalmaz az ítélet megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont]. Az indítványozó alkotmányjogi panaszja megjelöli azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratokból megállapítható, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszát határidőben nyújtotta be a bírósághoz. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pontjában meghatározottak szerint az Alaptörvény szerinte megsértett rendelkezéseit egyértelműen megjelölte. Az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, így beadványa az Abtv. 27. §-ában ezzel összefüggésben megfogalmazott feltételnek is eleget tesz.

- [14] 3.1. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az Ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy szól, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [15] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [16] 3.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv. 29. §-ában meghatározott tartalmi feltételeinek nem felel meg; az Alaptörvénynek a panaszban felhívott szabályaival összefüggésben az indítvány olyan alkotmányjogi kérdést, amely a panasz befogadását eredményezhetné, nem vet fel az alábbiak szerint.
- [17] 4. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt rámutat, hogy az Abtv. 27. §-ából következően nem tekinthető általános felülbírálati fórumnak, és valójában e hatásköre is – az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának védelmén keresztül – az Alaptörvény védelmét biztosítja [Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdés]. A rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések ezért önmagukban nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére [lásd: 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]].
- [18] Az Alkotmánybíróság jogköre – a fentiekben hivatkozottak szerint – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. §-a értelmében arra terjed ki, hogy kiküszöbölje a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet. Következésképpen a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülvizsgálatára nem rendelkezik hatáskörrel [lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]].
- [19] 4.1. Az Abtv. 29-§-ával összefüggésben az Alkotmánybíróság jelen ügyben elsőként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapított panaszlemez vizsgálatát. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megállapítja, hogy az indítványozó, bár állította, hogy álláspontja szerint a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga is sérelmet szenvedett, a támadott kúriai ítélet vonatkozásában érvei, kritikája és kifogásai valójában törvényességi kérdésekre – így a Kúria jogalkalmazására, jogértelmezésére és indokolási kötelezettségének hiányosságaira – vonatkoznak. Az indítványozó elsődlegesen és alapvetően azt a kúriai – az elsőfokú bíróság jogértelmezését felülbíráló és számára hátrányos döntéshez vezető – jogértelmezést tartja a maga számára sérelmesnek, mely szerint a praxisjog tulajdonosának és az önkormányzatnak a háziiorvosi tevékenység megkezdéséhez szükséges praxisengedély megadásának feltételeként nemcsak meg kell kötnie a feladat-ellátási szerződést az érintett önkormányzattal, hanem ennek a szerződésnek a szolgáltatás nyújtása folyamán mindvégig fenn is kell állnia annak egész időtartama alatt, ebből következően ahogy a praxisengedély kiadásának előfeltétele ez a szerződés, úgy ennek hiánya szükségessé teszi és megalapozza az engedély visszavonását is.
- [20] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben az alábbiakat kívánja hangsúlyozni: önmagában a jogszabályok értelmezése, valamint a bírói joggyakorlat egységének biztosítása nem az Alkotmánybíróság, hanem a bíróságok, kiemelten pedig a Kúria feladata [Alaptörvény 26. cikk (3) bekezdése, a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény III. fejezete], ezt az Alkotmánybíróság a jogbiztonságra és az alapjogokra figyelemmel sem vonhatja magához [lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]]. Kirívó jogértelmezési hibák megvalósulásának hiányában a jogszabályokat a bíróságok önállóan értelmezik, és az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. [3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]]. Az Alkotmánybíróság az igazságszolgáltatásra irányuló tevékenység megítélésével összefüggésben értelmezi az Alaptörvény rendelkezéseit, és ezen értelmezéssel veti össze azt, hogy a bíróság jogértelmezése megfelelt-e ennek, illetve az alkalmazott jogszabályi rendelkezés teret engedett-e az Alaptörvény szerinti értelmezésnek. Alkotmányjogi, nem pedig szakjogi kérdésekben dönt tehát, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, a bíróságok jogértelmezésének, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróságok mindezekre vonatkozó értékelő tevékenysége sem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya [lásd: 7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33], [38]; 3343/2018. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [11]].

- [21] Az Alkotmánybíróság fentiekkel összefüggésben lefolytatott vizsgálatának eredményeként megállapította, hogy nincs kellő következtetési alap az indítványban foglalt érvek alapján annak kimondására, hogy a vonatkozó jogszabály behatóan és körültekintően elvégzett, továbbá részletesen megalapozott és alátámasztott kúriai értelmezése olyan hibában szenvedne, amely a panasz befogadását indokolná.
- [22] 4.2. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírósági döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő kérdéseket.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]} Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján jelen ügy kapcsán is vizsgálta, hogy a felülvizsgálati eljárás eredményeként hozott, az indítványozó által támadott ítélet részletes és a feleknek az üggyel kapcsolatosan előadott, az ügy megítélése szempontjából releváns észrevételeit, megállapításait érintő indokolást tartalmaz-e, és megállapította, hogy a panasz e tekintetben sem veti fel az alaptörvény-ellenesség kételyét. Az indítványozó által a panaszában előadott érvek és a kúriai döntés egybevetése alapján ugyanis az indokolási kötelezettség megsértésének a kételye nem merült fel, mivel a Kúria a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, indokait megvizsgálta és ennek értékeléséről részletesen számot adott, a jogerős ítéletet pedig e vizsgálata alapján helyezte hatályon kívül. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a Kúria döntésével és a számára hátrányos ítélet indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására.
- [23] 4.3. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerinti panaszában hivatkozott arra is, hogy a támadott ítélet sérti a tulajdonhoz való jogát is. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság nyomatékkal mutat rá arra, hogy jelen ügy tárgya az indítványozó számára korábban megadott praxisengedély visszavonása jogszerűségének a megítélése volt. A támadott ítéletben alkalmazott jogszabályoknak az eljárt hatóságok és a Kúria értelmezése szerint lényegében az a tartalma, hogy a praxisengedély az erre hatáskörrel és illetékességgel rendelkező közigazgatási szerv közigazgatási eljárás lefolytatása eredményeként kiadott hatósági engedélye, amely egy meghatározott, konkrét településen vagy körzetben jogosítja fel orvosi tevékenység folytatására a kérelmezőt, illetve engedélyest, így magának a jogintézménynek tulajdonjogi vonatkozása nincs, lényegét tekintve egy – közigazgatási jog által az önálló orvosi tevékenység folytatásának feltételeként előírt – hatósági aktus. Ezzel szemben a praxisjog egy tulajdon-átruházási szerződéssel megvásárolható, alkotmányos tulajdonvédelem alá eső vagyoni értékű jog, amely birtokában a praxisengedély megszerzését követően a feladat-ellátási szerződésben meghatározott településen vagy körzetben házi orvosi tevékenység folytatható. Az indítványozó által támadott bírói döntés azonban nem vonatkozott és az nem is érintette – a jogvita természete alapján nem is érinthette – az indítványozó praxisjogát, azaz tulajdonjogát. Az indítványozó a beadványával – az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz előterjesztése nélkül – valójában azt kívánta elérni, hogy az elsőfokú bírósággal összhangban, ám a Kúria ítéletével ellentétben számára kedvező törvényértelmezést adjon az Alkotmánybíróság. Az Alkotmánybíróság azonban jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy „[ö]nmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetet vélt, vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {lásd először: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; legutóbb 3200/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [27]}. Az indítványozó nem az Alaptörvényben biztosított jogainak a védelme érdekében fordult az Alkotmánybírósághoz, hanem azért, hogy a testület hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.
- [24] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, sem a XIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelme vonatkozásában nem alapozott meg olyan alaptörvény-ellenességet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vetne fel, ami a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokoltá tenné.
- [25] 5. A fentiek alapján – miután az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételek egyikének sem – az Alkotmánybíróság az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései,

valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva visszautasította az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Budapest, 2019. október 29.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/582/2019.

